

יותר מכולם. וזה העיגול העליון שבכולם, יהיה נק' מעלה, והעיגול היותר פנימי, הוא אמצעי ותיכון שבכולם, אשר הוא תחתון שבכולם, אשר הוא מקבל האור מתחתית הקו ההוא, יהיה נק' מטה.

ובענף ג', בענין יו"ד עיגולים דעולם הנקודים, יתבאר איך גם בחי' י"ס של העיגולים, יש בהם בחי' קוים ממש, עם היותם עיגולים. מלבד בחי' הי"ס של היושר, הנעשה בציור מראה אדם, ע"ש, ושם תכלית דרוש העיגולים, ושם יתבאר לך, איך גם בי"ס העיגולים, יצדק בהם ימין ושמאל ואמצע, עם היותן כדמיון עיגולים זה תוך זה. (ב).

והנה, גם בבחי' ב' של יושר, שהוא בציור אדם, יצדק שם מעלה ומטה, פנים ואחור. כי פשוט הוא, שהקרוב אל ראשית הקו, יהיה ראש ושלמטה ממנו, יהיה גוף. ושלמטה ממנו,

יהיה רגלים. וכיוצא בשאר פרטי פרטות. ובענף ג', יתבאר ג"כ בענין יו"ד עיגולים דא"ק, ע"ש. והנה, ענין זה שנחבאר בענף זה, איך כל העולמות הם בבחי' עיגולים, זה תוך זה, כגלדי בצלים, והוא בחי' א' נרמז בזוהר, בהרהר מקומות, ובפרט בפרשת ויקרא ד"ט ויו"ד, איך אפילו הרקיעים, והארצות, כגלדי בצלים זה תוך זה, ע"ש. וכן בפרשת בראשית ד"ט וז"ל, כולא אצטריך קוב"ה למברי עלמא בהו, ולא תתקנא עלמא בהו, וכלא מוחא לגא, וכמה קליפין חפיין למוחא, וכל עלמא כגוונא כו', כולא איהו דא לגו מן דא, ודא לגו מן דא כו'. והרי מוכרח, איך כל העולמות, זה סובב לזה וזה סובב לזה.

ואע"פ שמשם נראה להיפך, שהיותר
פנימית הוא מוח, והחופף עליו הוא הקליפה
הגרועה ממנו. עכ"ז, אם תפקח עיני שכלך,
תבין ותראה כי מאמר זה מדבר בערכנו,
אנחנו שוכני ארץ התחתונה, אשר היותר קרוב
אלינו, הוא הנק' קליפה הסובבת בערכינו,
אל המוח אשר לפניו ממנו, והוא גלגל הסובב
עליו ואח"כ עוד גלגל אחר היותר פנימי
ממנו בערכנו, והוא המוח אל הגלגל האחר,
וכן ער"ז, עד אשר נמצא, כי הא"ס לפניו
מכל הנאצלים, והוא מוח פנימי לכולם, וכל
הנאצלים קליפין ודבושין אליו, והגלגל היותר
קרוב אלינו, הוא החיצון שבכולם, ונק' קליפה
על כולם. האמנם בבחי' העולמות בעצמם, אינו
כך. אלא הפנימי שבכולם, הוא הקליפה, והסובב
על כולם הוא המוח. גם במאמר זה יובן,
הבחי' הב', הנק' ציור אדם ביושר, שכולל
כמה עולמות, כנז' בס"ה פ' תולדות דף קל"ד,
וכמה דב"נ איהו אתפלג לכמה שייפין, וכולהו
קיימין דרגין על דרגין, מתתקנין אילין על
אילין, וכולהו חד גופא. ה"נ עלמא. ובענף ד'
נבאר, איך כל הבחי' מצטיירין בציור אדם,
והם דא לגו מן דא, ודא לגו מן דא, עתיק
לגו מן א"א, וא"א לגו מן אבא ואמא, ואו"א
לגו וכו', ע"ס כל המדרגות. ושם יובן היטב,
כפי [נ"א בחי'] היותן דא לגו מן דא, דא
מוחא, ודא קליפה. ע"ש היטב. הרי נתבאר
ענין ב' בחי' שיש בי"ס: א', בחי' עיגולים.
וא', בחי' יושר כמראה אדם.

ג) מהדורא תנינא, הקדמה אחת, כוללת
מן הא"ס, עד ד) הועיר אנפין. דע, כי תחלת
הכל, היה כל המציאות אור פשוט, ונקרא אור
א"ס ב"ה, ולא היה שום חלל. ושום אור, פנוי,
אלא הכל היה אור א"ס. וכשעלה ברצונו,
להאציל הנאצלים, ולברוא הנבראים, לסיבה
נודעת, והוא ליקרא רחום וחנון וכיוצא, ואם
אין בעולם, מי שיקבל רחמיו ממנו, איך יקרא
רחום, וכן עד"ז שאר הכנויים. הנה צמצם
עצמו, באמצע האור שלו, בנקודת המרכז
האמצעי, אל הסביבות והצדדים, ונשאר חלל
בנתיים. וזה היה צמצום א' של המאציל
העליון, וזה המקום חלל עגול בשוה מכל
צדדין, עד שנמצא עולם האצילות, וכל
העולמות, נתונים תוך עגול זה, ואור א"ס
מקיפו בשוה.

והנה כאשר צמצם עצמו, אז דרך צד א'
מן החלל, המשיך דרך קו א' ישר, דק כעין
צנור, אור א', הנמשך מן הא"ס, אל תוך
החלל, וממלא אותו אבל נשאר מקום פנוי,
בין האור שבתוך החלל, ובין אור הא"ס
המקיף את החלל. ואל"כ, יחזור הדבר לכמות
שהיה, ותחזור והתחבר האור הזה שבתוך
החלל, עם הא"ס כבראשונה יחד. וע"כ לא